Ч. 131. Второк 25 (12) червня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Рада державна.— З парляментарних комісий.— Реформа податку домово-клясового. — Перед вибором президента в Сполучених Державах. — Справа босфорско дарданельска.

Палата послів вела в суботу дальшу подрібну дискусию над войсковим законом. Промовляв справоздавець меншости комісиї п. Ляйтнер, а відтак п. Фресль. О год. $2^1/_2$ пос. Фресль закінчив промову, а п. Тресич-Павичич поставив внесене на замкнене засіданя. То внесене відкинено і промовляло кількох справоздавців меншости.

При кінци засіданя п. Кеметер жадав, аби з причини недуги кількох міністрів дотичні шефи секцийні являли ся в палаті, так аби посли могли з ними порозумівати ся в справах виборців. Бесідник домагав ся також присутности в палаті представителя міністерства війни.

Віцепрезидент Пернерсторфер відповів, що по мисли закона представитель міністерства війни ні иншого спільного міністерства не може являти ся в палаті. В справах войскових можна порозумівати ся з міністром краєвої оборони.

Реґулямінова комісия з уваги на те, що єї наради повинні відбувати ся без перерви, а нема на те часу з огляду на інтензивну працю палати, рішила зібрати ся на 8 днів перед осінною сесиєю державної ради і тоді залагодити цілий материял перед зачатком пленарних засідань.

В промисловій комісиї ведено дискусию над внесенем про заведене в університетах викладів про промислове право.

Зелізнича комісия скінчила дискусию над предложеною міністром зелізниць інвестиций-ною проґрамою.

Субкомітет для службової праґматики учителів полагодив перших 25 параґрафів.

В суботу відбула ся конференция представителів поодиноких сторонництв Кола польского з міністром скарбу Залеским в справі реформи податку домово - клясового, а именно зниженє того податку в двох найнизших клясах. Тут треба додати, що ще перед уложенем дотичного проєкту закона має бути розісланий квестионар і аж коли надійдуть відповіди, правительство приступить до виготовленя проєкту закона.

Цілий спосіб, в який міністер скарбу представив справу, обудив загальне довіріє і є надія, що сим разом справу буде брати ся поважно і довголітні жаданя сільского населеня діждуть ся вкінци здійстненя.

З Чікаґо доносять, що народний конвент знов відложено, бо не полагодив справи заквестіонованих мандатів. Ходять чутки, що Рузвельт явить ся на конвенті. Рузвельт висказав в просторій заяві думку, що по справедливости вибрана більшість конвенту повинна сейчас очистити палату делеґатів. Як би то не стало ся, то по думці Рузвельта, справедливо вибрані делеґати зірвуть з конвентом дальші зносини.

Рузвельт заявив дальше, що готов виступити з републиканьскої партиї і обняти провід нової поступової партиї. Верифікацийний комітет приняв за важні більше як 30 мандатів, против котрих вніс Рузвельт протест.

Італіяньско-турецка війна показала, що Туреччина тепер як і давнійше лишає ся під охороною цілої Европи. Ніяка держава не може поважно добрати ся до неї, щоби не нарушити інтересів инших европейских держав. Доказом того є виступ Австриї против намірів Італії перенесеня війни в околиці Альбанії, невдоволенє Франциї з бомбардованя Байруту, та негодованє Анґлії на погрози атакованя Дарданелів. Так само порушенє Росиєю питанє отвореня босфорского і дарданельского каналу для росийскої военної фльоти вдаряє в сам осередок інтересів невтральних европейских держав, а передовсім Німеччини і Анґлії.

Отворенє Дарданелів потягає за собою можливість оперованя чорноморскої росийскої фльоти на Середземнім мори. В шістьдесятих літах Анґлія на щось подібне не хотіла згодити ся під ніякою умовою. Однак в найно.

Судия.

(З францускoго).

Пан Данель, судия трибуналу першої інстанциї, сидів з жінкою і донькою при обіді, коли служниця вручила єму слідуючий лист:

„Пане!

Прибудьте скоро, ах, Боже, прибувайте пане сейчас. Мій бідний пан дістав атаку. Єсьм певна, що він вже не жиє!

Рожа“.

Судия, сильно зворушений, подав лист жінці. Очевидно обоє і рівночасно встали від стола, погляд їх був якийсь горячковий і уста дрожачі.

— Се апоплексия — сказала пані Данель. — Іди сейчас, а я поспішаю за тобою.

Панна Данель, лишивши ся сама при столі, уважала за свій обовязок утерти слезу кінцем коронкової хустини. Знала, що ходить тут о старого єї вуйка, о котрім говорено, що є богатий і котрого одинокими спадкоємницями були саме они.

Підчас коли пані убирала ся, судия біг до дому свого свояка, аналізуючи по дорозі неспокійні і суперечні думки, серед котрих одна все повертала: — „Чи він буде спадкоємцем? Але-ж хто як не він? А може Рожа? Колись може Рожа була для него чимсь більше, як слугою, але на всякий случай від давна нічого вже межи ними не було“.

Рожа, була се стара панна, незвичайно солодкого характеру, дуже віддана, вірна, як пес. „Тестамент містив для неї малу суму“, подумав судия і прирік собі великодушно, що коли буде спадкоємником вуйка, то Рожа лишить ся у них аж до смерти.

Ставши перед домом вуйка, пан Данель почув великий внутрішний неспокій, такий, який попереджає велику радість або смуток. Задзвонив, Рожа отворила єму, плачучи: старець умер саме на єї руках. На горі, в малій комнаті, наче алькир студента або самітного чоловіка, заложеній книжками, в атмосферою переповненою порохом і тютюном, пан Лявмонієв лежав на ліжку. Лице помершого було окружене рідким, сивим волосєм. Дві сьвічки стояли коло зелізного хреста. Судия не сьмів увійти, перенятий тою великою тишиною і маєстатом смерти.

— Се було так нечайно, пане — говорила плачучи Рожа, ідучи за ним. — Коло десятої була я в кухни і приготовлювала снідане. Нараз почула я гамір, як би хто упав. Біжу на гору і виджу мого пана на земли з посинілим лицем, як сливка, майже вже мертвого. Я стратила власть в ногах, але піднесла єго і доволікла єго до ліжка. Сама не понимаю, звідки набрало ся в мені тілько сили. Потім повідомила я рівночасно пана, також лікаря, так щож, лікар був вже непотрібний, смерть наступила моментально. Ах Боже, мій Боже, бідний, бідний мій пан умер без сповіди!

Говорячи се, чесна служниця плакала голосно. Вид так щирої розпуки зворушив судию, але сейчас неспокійна думка о спадщині заволоділа єго розумом; по хвили отже спитав обоятно служницю:

— Не знаєш, моя дорога, чи пан твій лишив завіщанє? Ходить тут власне о виповненє єго волі що до похорону.

Служниця, повздержуючи слези, котрі тиснули ся їй сильно до очий, зробила байдужний рух рукою, показуючи при тім лице, на котрім малювало ся велике безграничне терпінє. Повздержала ся однак і вишептала тоном великого пригноблення:

— Пан мій не мав нотаря, отже всї справи полагоджував сам. Єсли є завіщанє, то може бути лише тут, нехай пан судия пошукає.

По тім вийшла в комнати, щоби могла свобідно плакати. Поволи ридала і тілько часом видобував ся з єї груди глухий зойк і наповняв собою цілий дім.

Судиї лишило ся заледви кілька хвиль, заки надійде жінка. Забув нагло о небіщику, інстинкт фаховця взяв гору над усім, почав шукати завіщаня, як би робив слідство судове, горячково виняв ся до перешукуваня шаф, книжок, денників, врешті між картками „Мучеників“ Шатобріянда знайшов коверту запечатану пять разів з написом: „Моє завіщанє“. Якс одинокий свояк помершого мав право отвори-

війших часах становище еї в тій справі дещо змінилось, як вказують на те голоси анґлійскої праси. В великій мірі вплинуло на зміну становища Анґлії послідне замкнене Дарданелів Туреччиною викликане акцією італійньскої фльоти на Еґейскім мори. Пригадало оно небезпечність, яку крие в собі спинене комунікациї між російскими портами Чорного моря і Анґлією. Як показує статистичний матеріял, поміщений послідними часами в Times'і, то впроваджений до Великої Британії імпорт збіжа дорогою через Дарданелї виносив в 1911 р. 64 міліонів сотнарів, що рівнає ся третині цілого спотребованого Анґлією запасу збіжа.

В інтересї Анґлії лежить отже, щоби Босфор і Дарданелї були отворені для торговлї також і підчас війни, бо в противнім разї населене Анґлії відчуло би сильно недостачу збіжа. Мусить она старати ся отже, щоби полученя між Анґлією і Росиєю не могла спинити ніяка держава. То буде можливе лиш тоді, коли анґлійска воєнна фльота Середземного моря буде досить сильна, щоби унеможливити подібну акцию. Покищо на таке скріплене своєї середноземноморскої ескадри Анґлія числити не може.

Одиноким виходом з сеї ситуациї було би для Анґлії впровадженє на Середземне море чорноморскої воєнної фльоти Росиї. Се очевидно можливе лиш тоді, коли буде она мати вільну дорогу через Дарданелї. Тому отворене того каналу було би для Анґлії дуже користне і акциї Росиї в тім напрямі она противити ся не буде. В тім дусї висловив ся вже і „Times“, зазначуючи, що якби Европа позволила на впущене чорноморскої фльоти на Середземне море, то і Анґлія не робила би їй ніяких більших перепон.

Зовсім инше становище може заняти Німеччина в тій справі. Від пятьнайцяти літ відносини між нею і Туреччиною дуже приязні. Доказом того було віддане будови дарданельскої зелїзниці німецким підприємцям. Цілою османьскою державою, передовсім еї величезними азийскими просторами заволоділа німецка торговля. О удержане того монополю мусить Німеччина і дальше дбати.

Так отже в босфорско-дарданельскім питаню на перший плян вибивають ся ріжні між собою інтереси Анґлії і Німеччини. Для першої користне було би отворене Босфору і Дарданелїв, для другої противно їх замкнене. Коли в часї найблизшого евентуального спиненя плавби здовж Босфору справа Дарданелїв вийде на порядок дневний, мусить вже бути рішена. При тій нагоді зіткнуть ся знов противні думки Анґлії і Німеччини, що може бути небезпечне для всесьвітного мира.

Новинки.

Львів, 24 червня 1912.

— **Іменованя.** П. Мінїстер торговлї іменував комісарів почтових Фр. Мусяла, Дениса Мутку і Йос. Закржевского у Львові секретарями почтовими. — П. Мінїстер справедливости іменував кандидата нотарияльного Фел. Вісьньовского нотарем в Лютовисках.

— **Вписи** до мужеской семінариї учительской в Чорткові на курс приготовляючий відбудуть ся в днях 28, 29 і 30 червня а вступні іспити 1 евентуально 2 липня.

— **Нещаслива пригода.** Селянин Василь Бернацкий привіз вчера на торг коло ризниці сїно і як звичайно їхав на возї на сїнї. Нараз на закруті стратив рівновагу і впав так нещасливо, що зломив ногу. Поготівля ратункова відставила его до шпиталю.

— **В Боднарові** станиславівского повіта, відбуло ся минулої недїлї величаве сьвято. Заходами місцевого парохами о. Антоновича та сьвідоміймих одиниць основано там свого часу молочарску спілку з відділом кредитовим. Отже тота спілка докінчила тепер великого діла — вибудовала прегарний, мурований дім, де крім молочарнї знайдуть приміщене і прочі місцеві товариства україньскі, як читальня „Просьвіти“ кружок „Сільского Господаря“ і „Сокіл“. Минулої недїлї відбув ся празник у Боднарові, на який зложили ся: посьвячене сокільского прапора о год. 2 по полудни (по вечірни), відтак сьвяточний похід селом до нового дому молочарскої спілки, де відбуло ся посьвячене тогож дома опісля відбув ся фестин „Сокола“ в лїску з руханковими вправами членів.

— **З Теребовлї** доносять: Україньска громада в Теребовли постановила уладити сего року слїдом минувших лїт великий „Народний Базар“ на замковій горі дня 30 червня 1912 з дуже обильною та інтересною програмою. Чистий дохід з него призначений на так ідейну ціль, якою є наша „Рідна Школа“. Фанти просимо надсилати до дня 28 червня б. р. до торг.-господарскої спілки (дім каси „Поміч“) в Теребовли. — Славні наші Січи і тов. Сокільскі просимо явити ся в строях, щоби могли взяти участь в походї і вправах.

— **В справі уодностайненя нашої правописи** відбула ся дня 20 с. м. вступна нарада делеґатів Наук. Тов-а ім. Шевченка, Учит. Громади і Руск. Тов. педаґоґічного, скликана сим послідним Товариством. В дискусиї сконстатовано одноззгідно повну розбіжність, яка під сим взглядом панує між нашою суспільностию і школою й постановлено підняти заходи в цїли еї вирівнаня. Проект нової правописи поручено виготовити проф. дру М. Пачовскому, після чого буде скликана для сеї справи ширша анкета. — Справа правописи стала ся у нас справді пекуча і треба би еї раз полагодити, лиш в спосіб як найпростїйший і найпрактичнїйший без всякої професорскої доктринериї і без огляду на якісь „сусїдні правописи“, лиш в дусї і після потреб нашої мови, а вже зовсїм не на взорець того шкільного підручника, який обовязує доси, котрий поправді вводить лиш хаос в правописи.

ти куверту. Мимо того, що его становиско і чеснота становили цілковиту поруку, що виповнив волю помершого, якаб она не була, відчував дивний неспокій, а дрожачі руки нервово дерли куверту. Виняв з неї великий аркуш паперу і прочитав слїдуюче коротке завіщанє:

„Дня нинїшного, пятого марта, року Божого 1892 будучи здоровим на тїлї і души, однак причуваючи, що апоплексия положить незадовго конець моїй дотеперішній вандрівцї, не хочу умерти не висказавши моєї послідної волї — пишу се завіщане:

„Маю лише одного свояка, є ним мій сестрінок пан Данель; маю для него не брехливу любов, але він задля сьвітлого супружества, також тому, що его справи удають ся єму знаменито і є аж надто забезпечений матеріяльно, думаю отже, що будучи так богатим, легко простить менї, що не его роблю моїм спадкоємником, а він най захова на память по менї мою гарну бібліотеку, також збірник медалїв. Жінцї его призначую родинні дорогоцїнности і перстенї моєї матери; доньці его Мариї збірник брошок — антиків, котрі мають значну вартість, також прошу еї о память для мене. Моєю волею є, щоби цілий маеток, отже по перше, мій малий дім, котрий замешкую, став власностию моєї вірної служниці Рожі Дельтульбе, котра служила менї більше як пятьдесять лїт з відданєм, привязанєм, з ніжностию, котрої нїколи оцїнити не буду в силї.

Цілий мій маєток є в листах заставних в касетї взаїмного кредиту — представляє він суму двіста пядесять тисяч франків. Жадаю, щоби Рожа до кінця житя мешкала в моїм домі. З маєтком, який записую їй, вільно їй поступити після еї волї. Прошу о прощене мого сестрінка Данеля, також его родини за виряджену їм прикрість і завід що до усуненя їх від спадщини, але роблю се, бо совість показує менї так робити, як повисше написано. Написане і підписане моєю рукою під датою вказаною висше“.

Судия перечитав цілий документ від дошки до дошки з лицем незворушеним, нерухомий годить ся на всьо; его становиско научило его панувати над усіми чувствами. А отже стало ся, був видідичений, зовсім видідичений, коротко і ясно — і то на чию користь? На користь тої старої ідиотки Рожі, котрої плачі роздражнювали его до шпіку костий.

Що робити? Що почати? Нїчо — зовсїм нїчо — піти собі звідси, лишити дім і майно паннї Рожі.

Ага, очевидно, а жінка? Зовсїм забув на неї. Що она скаже на то всьо? Най лише довідає ся, аж тоді зачнуть ся вічні вимівки і гнет; всьо почнуть єму знову вимовляти, его походжене з бідної родини, еї віно, заведену надію, справедливі претенсиї і т. д. і т. д. Судия нїколи не був щасливий в супружестві, почував себе чужим в своїй власній хатї. Всьо, що его окружало, куплене було за гроші єго жінки; відмовлювано єму навіть інтелїґенциї і оборотности; инший на его місци був би вже давно предсїдателем департаменту або радником двору...

Однак зносив то всьо, говорячи собі в дусї: Говоріть, говоріть собі кумошки, прийде день, в котрім я вам покажу всїм фіґу! Най лише старий умре, побачите тоді золоті рульони, они будуть належати виключно до мене, а на вас прийде черга вивісити язики з заздрости.

Але такого вже має пеха! Надійшов той бажаний день — і солодка месть зникла як сон.

Страх перед висьміванєм і злостию жінки збільшав ще біль заведених надій. Чи той старий пездара, не повинен був того всього знати, прочути его положеня? І ото судия, може перший раз в житю забув о гідности, о тактї, відвернув ся до помершого, грозячи затисненими кулаками з лицем зміненим лютостию і роспукою.

Нараз роздав ся на долинї голос дзвінка і майже рівночасно з ним голос панї з відтїнком любого співчутя.

Ще хвиля, а прийде жінка, довідає ся о всїм, очи еї станут нараз зимні, злі і сухі, обкинуть бідного мужа погордою і заповідженєм бурі.

Нї, нї, всьо инше, тільки не се!

І судия не знаючи, як і коли сховав завіщане до кишенї, сам нїби то чогось шукав, перебирав в паперах, як жінка а за нею війшла Рожа до комнати. Коли обі женщини скінчили шептати короткі молитви, судия удав ся з ними до сусїдної комнати, котра була призначена на збори нумізматів. Довкола стїн були ґабльотки з моделями зеленими і чорними, зачорнїлою золотою біжутериєю, а всьо уложене рядами заосмотрене карточками і написами. Всї троє стали, судия відзискав зимну кров, звернув ся до служниці.

— Чи ти певна, моя дитинко, що завіщанє може бути лише в комнатї помершого? Я всьо перешукав, але доси не найшов нїчого. Чи пан твій не зложив его поза домом?

— О не здає ся менї, пане судіє — відповіла слуга. — Пан від давна не покидав своєї комнати, тут навіть їв. Отже пан нїчого не найшли, зовсїм нїчого? — додала служниця, мнучи нервово конець свого фартуха, анї одного слова для мене, жадного сердечного слова...

— Нї, моя чесна Рожа — сказав судия —

— Але...

— О, — перервала єму скоро, — Бог видить, не ходить менї о гроші, най пан так не думають. Маю ще здорові руки до працї, не умерла бим з голоду. Але щож, се дурне серце! се мене болить дуже, що пан умер, не подумавши навіть о своїй старій Рожі, котра его так любила!

(Конець буде).

— **З Долини** пишуть до „Рислана“: Приватна вістка, що Міністерство призволило на отворене дійстної приватної ґімназиї в Долині, заохотила тамошних сьвідомих патриотів до живійшої праці в культурно-просьвітнім напрямі. Місцевий руский комітет розвинув ще дужше акцию а Видїл філії Товариства „Просьвіта“ і придбавши вже більше як 20 кандидаток, порішив з початком шкільного року отворити женьску учительску семінарию після пляну науки державних семінарий учительських. Навіть місцеве міщаньство, що минулого року вельми байдужно дивило ся на справу ґімназиї, сегодня живо і сьвідомо бере ся до праці над піднесенєм свого культурно-просьвітного уровеня.

— **Тучі і зливи.** Із Сколя доносять, що в тамошних горах була сими днями страшна туча і зливи. Вода повимулювала великі простори землї а в Рожанці і Волосянці від громів погоріло кілька будинків. У Волосянці запалив грім будинки господарскі одного селянина, котрий лише що торік погорів від громів а по відбудованю їх погорів минулого тиждня знову. Треба тут пригадати, що перед кількома роками один з братів погорівшої родини сховав ся був підчас тучі під дерево разом з дїтьми. Грім вдарив був якраз в то дерево, але забив лиш его а дітем не стало ся нічого.

— **Дід злодій розбишака.** До мешканя дорожкаря Івана Гички, при ул. Коханівского 139, прийшов в суботу рано дід Йосиф Новотний і просив о милостиню. В мешканю була лиш жінка Гички, котра хотячи розміняти гроші, вийшла на хвильку з хати. Дід скористав з того і вкрав срібний годинник з золотим ланцушком та почав втікати. Гичка пустив ся за ним а коли его прихопив, дід вдарив его кулаком в голову а відтак добув ножа і хотів его пробити. Аж при помочи купця п. Гаврянка придержано злодія і віддано в руки поліциї.

— **Мальверзациї на зелїзници.** Свого часу доносили ми, що урядник зелізничий, Словіковский допустив ся крадежі гроший на шкоду зелізниці на великі розміри. Показує ся тепер, що той пан Словіковский мав велику охоту стати властителем більшої посїлости і видко мав надію, що то єму удасть ся без великого труду а справа представляє ся як слїдує:

В половині мая с. р. набув той пан Словіковский від оперового артиста пана Дідура більшу посїлість за 460.000 корон. При тім купні заступав Дідура адвокат др. Заґурский, а Словіковского адвокат др. Шурлей. При заключеню угоди зложив Словіковский титулом задатку вексель на суму 10.000 кор. і обовязав ся викупити той вексель слїдуючого дня. Позаяк на набутій реальности був довг банковий в сумі 260.000 корон, то Словіковский обовязав ся останок ціни купна 200.000 кор. заплатити по відтрученю задатку в двох ратах а то 50.000 кор. до кінця мая а 150.000 кор. до кінця червня, крім того приняв на себе довг банковий. Але вже на другий день інтерес той розбив ся. Словіковский не викупив навіть векселя доданого титулом задатку. Тим більше не могло бути й бесїди, щоби Словіковский сплатив тих 200.000 кор., решти ціни купна. Тоді зробив Словіковский з Дідуром угоду, після котрої виступив від купна маєтности, але за то мав заплатити 6.000 кор. відшкодованя. Але й тої суми не заплатив а тимчасом прийшло арештованє. Отже в часі залагодженя повисшого інтересу заплатив Словіковский адвокатови др. Шурлеєви титулом гонораря, звороту видатків і т. д. 2.600 кор., котрі очевидно вкрав був на шкоду зелізниці і ту суму звернув др. Шурлей на руки судії слїдчого. Сума, яку Словіковский спроневірив, виносить 46.000 кор. а не 85.000 кор., як подали були деякі ґазети в недавних часах.

— **Нещаслива пригода поліцияна.** Вчера по полудни около 5-ої год. стала ся на улици Янївскій така пригода: На улици стояв патролюючий поліциян. Нараз від сторони міста над'їхав самоїзд — львівский прилад перевозовий, котрий нікого не боїть ся, навіть комісаря поліциї не то звичайного собі поліцияна, а їздить на улици, як єму подобає ся — і поліциян був змушений єму уступити ся. Чи той самоїзд так страшно трубів на алярм і такого наробив диму, що аж нічого не було видко і нічого не було чути, се годі знати. То лиш сьвідки бачили, що коли поліциян уступав ся самоїздови, попав ся під віз трамваєвий, котрий его так сильно потовк, що аж треба було нещасливого поліцияна відставити до ґарнізонового шпиталю.

— **Спроневірене і втеча директорів банкових.** З Бережан доносять: Оба директори кредитового заведеня в Бовшівци втекли, спроневіривши 150.000 корон і пофальшувавши величезну скількість векслів. Рівночасно втік також з Бовшівця ескоптер векслевий Ізраель, пустивши в курс фальшивих векслів на 100.000 корон.

— **Концерти,** які уладжує тов. „Акад. хор Бандурист“ підчас сегорічних ферий на дохід „Рідної школи“ і стипендийного фонду ім. М. Лисенка, відбудуть ся в отсих місцевостях: в липни Золочів 15-го, Зборів 16-го, Тернопіль 17-го, Скалат 18-го, Теребовля 21-го, Хоростків 22-го, Чортків 23-го, Скала 24-го, Борщів 25-го, Залїщики 29-го, Чернівці 31-го — в серпни Коломия 1-го, Делятин 2-го, Микуличин 3-го, Тисьменица 6-го, Бучач 7-го, Підгайці 9-го, Бережани 11-го, Перемишль 12-го. В концертах тих обіцяли доси ласкаву співучасть: Вп. п. Олеся Парахоняківна, Впр. о. Евген Купчиньский, Вп. п. Михайло Гарасевич і тов., О. Пежаньский. По кождім концерті відбудуть ся танці. Видїл тов. „Бандурист“ звертає ся отсею дорогою з горячою просьбою до Вп. земляків висше названих місцевостий, щоб помогли нам ласкаво при устроюваню концертів. Поміч ся відносила би ся головно до винайму салї і фортепяну. Всіх, що зволять жертвувати свою ласкаву поміч, просимо подати свою адресу на руки Ярослава Сімяновича, Львів, ул. Куркова ч. 10, II. пов. — *Видїл.*

Телеґрами.

Відень 24 червня. З палати послів. Перед приступленєм до порядку дневного міністер краєвої оборони Ґеорґі відповів на інтерпеляцию пос. Брайтера в справі якихсь хиб в конструкциї дредна вта „Viribus unitis“. Міністер заявив, що поголоска о тім єсть безосновна і нема причини до обави. Палата приступила до дальшої розправи над законом войсковим.

Берлин 24 червня. Післанець касовий Цебель спроневірив в банку державнім 12.000 марок і втік.

Чікаґо 24 червня. Републиканьский конвент народний іменував Тафта кандидатом на президента 561 голосами. На Рузевельта впало лиш 107 голосів; 344 делеґатів здержало ся від голосованя.

Константинополь 24 червня. Чутка, яка ходила від кількох днів о тім, що з причини бунту офіцирів і вояків фльоти, котра хоче без приказу виступити против італїяньскої фльоти, мали засудити на смерть 10 офіцирів, здаєсь бути правдива. Позаяк доси не предложено вироку султанови до санкциї, здає ся, що Порта боїть ся его виконаня.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·35, **2·05** §), **2·45**, 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2·16**, **2·27**, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·25**, 3·05*), 6·28 †), 7·58▪), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. ▪) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2·29** *), **2·42**, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2·22**, 5·45, 7·25, **8·50**, 10·05, 1·10*), **1·30**, **2·00**§), 5·40, 7·25†), **8·25**, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1·50**§), **2·15**, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12·05**, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1·55**, 5·52, **6·26**, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочись: 7·01, 11·11, **1·36***), **2·00**, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).